

ДЕТЕТО И

ЕСЕННИТЪ

ПЛОДОВЕ

ДЕТЕТО:

О, добре дошли! Добре дошли!
Къснозрѣйни плодове!
Мама съ кошничка не изпрати,
та да станемъ съ насъ познати.
Но се чуда, и се маа,
и съвсемъ, съвсемъ не зная,
кой отъ насъ е хубавъ, лошъ,
кой да влѣзѣ въ моя кошъ!

ДЮЛАТА:

Азъ съмъ дюла дълготрайна,
въ дреха жълта, сѣбтловена,
лъхамъ нѣмъкъ ароматъ
като рано цѣналя цѣтъ.
Есемъ златна
благадатна,
не обича,
и на тебе
не обрнча,
мило, хубаво дете. . .

СИРАШКА УТЪХА

Сирото — овчарче
броди по рудини.
Нѣма си другарче,
нѣма и роднини.

Но Богъ му далъ нѣщо
да се утѣшава:
даръ да свири вѣщо,
пѣсенъ да гласнава.

Сирнатата му тънка
ширини огласа,
пѣсенъта му звѣжжа
далечъ се разнаса.

Д. Даниеловъ

ГРОЗДЕТО:

Азъ съмъ пило, пило, пило
на лжчатъ златний сокъ,
носа бодростъ, здраве, сила,
дълъгъ и честитъ животъ!
А зрънцата ми сѣ цѣбтви,
крѣпки като каллибаръ,
въ есемъ блѣда, неприветна
съмъ най-чудякъ, дивенъ даръ.

ОРЪХА:

Азъ съмъ топна, топна малка,
и ти служба за игралка.
Ала вдики имамъ вкусни,
що ослабдатъ твойтъ устни!

ДЕТЕТО:

Всички, всички азъ ви любя!
Молк, време да не губя!
Влѣзте въ моя кошъ голѣтъ!
И презъ зима вдовѣта,
да ви хрускамъ до нѣкта!

Хр. Бокджиневъ

МИНА ЛЪТО

Колко неустѣво
лѣтото се мина.
Безъ цѣтъ е вече
въ нашата градина.

Плодинтъ дървѣта
тихо клоки свѣли
какѣтъ нази всички
съ плодове узрѣли.

Ето и гората
почна да нѣмѣе,

нѣма птичка тамо
пѣсенъ да занѣе.

Бързо сбогомъ взематъ
прелетникъ птички —
вълъ редици чудни
занеманяватъ асички.

Свършватъ се игритъ
и децата малки
трѣгватъ къмъ школото
съ книжки и писалки.

П. Н. Марковски